

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/111/2017
Identifikačné číslo spisu: 3113213076
Dátum vydania rozhodnutia: 27.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3113213076.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ G. Q. bývajúceho v K., 2/ Ing. arch. F. B., bývajúceho v K. oboch zastúpených advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Kováčik, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Legionárska 6434/2, IČO: 47 251 913, proti žalovanému Slovenskému pozemkovému fondu, so sídlom v Bratislave, Búdkova 36, IČO: 17 335 345, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 14 C 86/2013, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 20. apríla 2017 sp.zn. 4 Co/ 172/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. januára 2016 č.k. 14C/86/2013-62 žalobu žalobcov zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 80 písm. c/ O.s.p., § 132 ods. 1 a 2, § 134 ods. 1 a 3, § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 34 ods. 3 zákona č. 330/1991 Z.z. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách. Dospel k záveru, že v danej veci je daný naliehavý právny záujem na určení, kto je vlastníkom nehnuteľností. Uviedol, že v súčasnosti parcela, tak ako ju označili žalobcovia, neexistuje, na podklade tejto žaloby nie je možné vykonať zápis do katastra nehnuteľností, pričom bolo povinnosťou žalobcov označiť spornú parcelu tak, ako je evidovaná v katastri nehnuteľností. Žalobcovia nemajú žiaden titul na nadobudnutie vlastníckeho práva, nepreukázali, že im sporná parcela v konkrétnej výmere patrí a neunesli dôkazné bremeno o dobromyseľnej držbe právnymi predchodcami. Žalobcovia v žalobe označili ako odporcu osobu, ktorá nie je pasívne legitimovaná, nakoľko pozemky patria štátu a žaloba mala byť podaná proti Slovenskej republike, v zastúpení Slovenským pozemkovým fondom. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Proti uvedenému rozsudku podali odvolanie žalobcovia.

2. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 20. apríla 2017, sp.zn. 4Co/172/2016 rozhodnutie súdu prvej

inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, ako aj s odôvodnením napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia navyše uviedol, že vychádzajúc z okolností, za akých mali právní predchodcovia žalobcov nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, opodstatňuje záver súdu prvej inštancie, že nebola splnená jedna z podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, a to oprávnenosť držby právnymi predchodcami žalobcov. Aj podľa názoru odvolacieho súdu právní predchodcovia žalobcov vedeli, že im zamenené nehnuteľnosti nepatria, lebo ich nemali zapísané v pozemkovej knihe a bolo všeobecne známe, že vlastnícke právo sa podľa v tom čase platného právneho stavu prevádzalo až zápisom do pozemkovej knihy. Dlhodobá držba nehnuteľností právnymi predchodcami žalobcov, bez toho, že by bola preukázaná skutočnosť, ktorá mohla u nich vyvolať presvedčenie, že sa stali vlastníkmi nehnuteľností, preto nepostačovala pre ustálenie splnenia podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Odvolací súd dodal, že aj pri prípadnom splnení všetkých podmienok vydržania, by súd nemohol žalobe vyhovieť, lebo v dôsledku smrti právnych predchodcov mali žalobcovia možnosť žalovať iba to, že uvedený spoluvlastnícky podiel patrí do dedičstva ich právnych predchodcov. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mu preukázateľne žiadne nevznikli.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia (ďalej aj „dovolateľa“ alebo „žalobcovia“). Prípustnosť dovolania odôvodnili ustanovením § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa názoru dovolateľov je rozhodnutie odvolacieho súdu nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné, nakoľko iba všeobecne v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkázal na stotožnenie sa s právnym názorom súdu prvej inštancie a taktiež ako súd prvej inštancie protirečivo uvádzal skutkové zistenia vo vzťahu k vydržaniu ako zdanlivý dôvod na zamietnutie žaloby, pričom konštatoval, že rozhodujúcim dôvodom na zamietnutie žaloby bol nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného. Ak bol dôvodom na zamietnutie žaloby nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného, potom súdy nižšej inštancie nadbytočne a zmätočne uvádzali aj ďalšie dôvody na prípadné zamietnutie žaloby. Navyše súd porušil právo na spravodlivý súdny proces tým, že priznal žalovanému viac práv ako žalobcom, nakoľko otázka nesplnenia podmienok vydržania z dôvodu nedostatku dobromyselnosti žalobcov nebola v konaní namietaná, bola nesporná a súd sa ňou nemal zaoberať. Namietali tiež, že v priebehu konania im nebolo umožnené upraviť žalobný návrh vo vzťahu k aktuálnemu stavu vlastníctva a údajov o žalovanom pozemku, keď jedine súd bol v tom čase oprávnený vyžiadať si z katastra nehnuteľností aktuálne údaje o vlastníctve a o žalovanom pozemku. Žiadali napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a zároveň zrušiť aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti nového civilného procesného kódexu. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj naďalej nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie,

patri do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. V danom prípade žalobcovia prípustnosť podaného dovolania vyvodzujú z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

12. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

13. Žalobcovia namietajú, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu

prvej inštancie je nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a nepreskúmateľné. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I.ÚS 547/2016).

14. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

15. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľov, že súdy nižšej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnili. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 CSP. V § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP je výslovne uvedené, že pokiaľ sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne podľa potreby doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody, pričom sa musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní, či s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Nakoľko v danom prípade sa jedná o prípad potvrdenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom, bolo postačujúce, aby sa odvolací súd obmedzil na skonštatovanie, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP. Okrem iného na zdôraznenie správnosti uviedol aj ďalšie dôvody (viď ods. 8. a 9. rozhodnutia). Pokiaľ dovolatelia namietali, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie sú nedostatočne odôvodnené z dôvodu, že súdy prioritne zamietli žalobu z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného a zároveň uviedli aj ďalšie dôvody, na základe ktorých dospeli k záveru jej zamietnutia, dovolací súd uvádza, že v prípade, ak súd uvedie aj ďalšie dôvody pre zamietnutie žaloby (ktoré nie sú vo vzájomnom rozpore), tak uvedenie takýchto dôvodov zamietnutia žaloby nemôže mať za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľov. Žalobcovia tak neopodstatnene namietajú existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

16. Žalobcovia namietajú že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo tým, že v priebehu konania im nebola vytvorená možnosť upraviť žalobný návrh podľa aktuálneho stavu vlastníctva a údajov o žalovanom pozemku, pretože jedine súd bol v tom čase oprávnený vyžiadať si z katastra nehnuteľností aktuálne údaje o vlastníctve a o žalovanom pozemku.

17. Pokiaľ žalobcovia uvedeným namietali, že súd im neumožnil upraviť žalobný návrh v časti označenia žalovaného, dovolací súd uvádza, že v uvedenej veci žalobcovia zreteľne, určito a zrozumiteľne označili ako žalovaného Slovenský pozemkový fond. Žaloba žalobcov tiež nie je rozporná, nekonzistentná a

vnútorne protirečivá. Nebol preto žiadny dôvod, aby súd poučoval žalobcov o neexistujúcich vadách žaloby a vyzýval ich na opravu alebo doplnenie žaloby v časti žalovaného podľa § 43 ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: žaloba bola podaná a súd prvej inštancie konal a rozhodoval za účinnosti O.s.p.). Dovolací súd zároveň zdôrazňuje aj to, že ustanovenie § 5 ods. 1 O.s.p. ukladalo súdu povinnosť poskytnúť účastníkovi konania poučenie (len) o jeho procesných právach a povinnostiach. Podľa tohto ustanovenia súd nebol povinný (ale ani oprávnený) poskytnúť poučenie podľa hmotného práva. Neprípustným poučením by preto bolo, keby súd niektorému žalobcovi poskytol poučenie o tom, proti komu by sa podľa hmotného práva mal domáhať svojho práva. Povinnosť poučenia s takýmto obsahom nemal súd dokonca ani voči strane sporu, ktorá nebola zastúpená advokátom (pozri aj 3 Cdo 358/2015).

18. V tejto súvislosti dovolací súd tiež uvádza, že pokiaľ žalobcovia namietali, že k vade podľa § 420 písm. f/ CSP došlo v dôsledku nesprávneho právneho záveru súdov nižšej inštancie v otázke ich vecnej legitímácie v konaní, najvyšší súd už v rozhodnutí R 34/1993 vyslovil, že otázka tzv. vecnej legitímácie účastníka (aktívnej alebo pasívnej), je z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná. Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva, má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti (aktívna, pasívna). Záver odvolacieho súdu o tom, či žalobca (nie)je v konaní aktívne legitimovaný, predstavuje otázku spadajúcu pod právne posúdenie veci. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď. aj R 24/2017).

19. V súvislosti s námietkou žalobcov, že im súdy neumožnili upraviť žalobu v časti údajov o žalovanom pozemku, dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie žalobcov na pojednávaní konanom dňa 25. januára 2016 výslovne upozornil, že parcela, ktorá je predmetom konania, neexistuje a že neexistujúcu parcelu kataster nehnuteľností nezapíše, pričom právny zástupca žalobcov na podanej žalobe v celom rozsahu trval a žiadal určiť vlastnícke právo, pretože v čase podania žaloby takéto parcely existovali (viď. zápisnica o pojednávaní č.l. 58 spisu). Taktiež z rozhodnutí súdov nižšej inštancie je zrejmé, že žaloba žalobcov nebola zamietnutá iba z dôvodu neexistencie žalovanej parcely, ale k jej zamietnutiu došlo z viacerých dôvodov, ktoré by aj len samostatne viedli k záveru, že žalobe nebolo možné vyhovieť. Námietku žalobcov, že im súdy neumožnili upraviť žalobu, tak dovolací súd nepovažuje za spôsobilú vyvodiť záver o naplnení vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

20. Pokiaľ žalobcovia uvedeným mienili namietat', že postupom súdu prvej inštancie im bola znemožnená realizácia ich procesných práv, a to práva navrhovať vstup, zmenu, či zámenu účastníkov konania a právo na zmenu podanej žaloby (poznámka dovolacieho súdu: žalobcovia takéto návrhy v konaní ani nepodali), tým, že súd prvej inštancie nevyhovel ich návrhu na vykonanie dokazovania, dovolací súd uvádza nasledovné.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia na pojednávaní konanom 25. januára 2016 navrhli, aby súd vyžiadal geometrický plán od Obvodného pozemkového úradu v Trenčíne za účelom zistenia súčasného parcelného čísla a terajších vlastníkov pozemkov. Súd prvej inštancie uvedený dôkaz z dôvodu jeho nadbytočnosti nevykonával.

22. Dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

23. Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred

súdom. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonával iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 12/2015, 4 Cdo 191/2011, 5Cdo 43/2013, 6 Cdo 95/2012, 7 Cdo 179/2014, 8 Cdo 346/2014). K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia (§ 420 písm. f/ CSP).

24. Žalobcovia taktiež namietajú, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo tým, že súd sa zaoberal otázkou nesplnenia podmienok vydržania z dôvodu nedostatku dobromyseľnosti, ktorá nebola sporná. Je zrejmé, že dovolatelia namietajú otázku nesprávneho právneho posúdenia týkajúceho sa splnenia podmienok vydržania.

25. Najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani od 1. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď. aj R 24/2017).

26. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcov nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

27. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcov podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

28. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo mu žiadne nevznikli.

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.